

Из выше изложенного следует: мероприятия событийного туризма с элементами джун юань цигун популяризируют средства и методы древней психосоматической системы Китая, периодически повторяемы, проводятся в разных странах и совмещены с экскурсионной программой культурно-исторического содержания.

Список использованных источников:

1. Бабкин, А. В. Специальные виды туризма / А. В. Бабкин. – Ростов-на-Дону : Феникс, 2008. – 252 с.
2. Семинары Чжун Юань цигун – Кундавелл [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://kundawell.com/ru/.../seminary-chzhun-yuan-tsigun>.
3. Сюи М. Чжун Юань Цигун / М. Сюи. – 3. изд., испр. – К. : София: СП «Да-Ю» ЛТД, 2002. – 100 с. – ISBN 966-95278-0-5.
4. Твердохлеб Е. Ф. Народные традиции в физическом воспитании / Е. Ф. Твердохлеб // Молодежь – науке. Актуальные проблемы туризма, спорта и бизнеса. Мат. 6-й регионал. межвузовской науч. – практ. конф. студентов, аспирантов и молодых ученых, г. Сочи, 15–23 апреля 2015 года. – Сочи: РИЦ СГУ. – С. 169–171.
5. Твердохліб О. Дослідження психосоматичних характеристик культових практик трипільської культури / О. Твердохліб // Теорія і методика фізичного виховання і спорту – 2006. – № 4. – С. 92–97.

Цапко А.М.

*кандидат педагогічних наук, викладач,
Харківський національний педагогічний університет
імені Г.С. Сковороди*

ПЕРСПЕКТИВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПЕДАГОГІЧНО ЦІННОГО ДОСВІДУ В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ В УНІВЕРСИТЕТАХ УКРАЇНИ ХІХ СТОЛІТТЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Вища освіта в сучасній Україні розвивається відповідно до процесів модернізації в суспільстві з урахуванням орієнтирів Болонського процесу. Стратегічною ціллю української системи освіти з точки зору як внутрішніх потреб, так і відповідності загальноосвітнім тенденціям і перспективам розвитку, є інтеграція у світовий та міжнародний простір, утвердження її високого статусу та конкурентоспроможності.

За висловлюванням Н. Мачинської, саме магістри є тими фахівцями, які здатні забезпечити вирішення сучасних актуальних проблем, і саме вони є необхідним потенціалом вищої освіти та основою інноваційного розвитку суспільства загалом [1, с. 97].

Магістратура, будучи другим ступенем системи вищої освіти, повинна стати основою не лише для фахової підготовки випускників, але й науково-дослідницьких, науково-педагогічних та управлінських кадрів, рівень наукової, предметно-професійної та управлінської підготовки яких відповідає вимогам суспільства, що постійно змінюється. З огляду на це, мета магістерської підготовки має полягати у формуванні творчої особистості,

фахівця високої кваліфікації, що володіє глибокими предметними знаннями, який здатний здійснювати науково обґрунтований підхід при вирішенні певних завдань.

У контексті тих завдань, які ще не реалізовані у реформуванні вищої освітньої ланки в Україні та в зв'язку з досліджуваною проблемою варто звернути увагу на те, що входить у європейський освітній простір слід з урахуванням кращих традицій та досвіду вітчизняної освіти, а не просто механічно пристосовуватися до освітньої системи зарубіжних країн. У зв'язку з цим вважаємо досить цінним для реалізації в сьогоденні завдань реформування вищої школи творче використання змісту, форм, напрямів підготовки магістрів в університетах України XIX століття.

Узагальнення теорії і практики підготовки магістрів у національній вищій школі XIX століття дало підстави накреслити певні перспективи реалізації педагогічно цінного досвіду відповідно до тих реформаційних процесів, які на сьогоднішній день відбуваються в системі магістерської підготовки:

– посилення відповідальності ВНЗ за відбір претендентів на здобуття ступеня магістра за окремими напрямами, «оскільки міцні знання предмета ще не є гарантом того, що молода особа може стати гарним викладачем»;

– розширення спектру спеціалізацій, за якими присуджується магістерський ступінь, ураховуючи динаміку розвитку предметної галузі;

– узгодження переліку головних і допоміжних предметів, які підлягають випробуванням на здобуття магістерського ступеня відповідно до спеціальності й напряму підготовки магістрів за освітньо-професійною, освітньо-науковою та науковою програмами;

– запровадження практики закордонних відряджень для магістрів, що мають високі навчальні досягнення й вирізняються здібностями до наукової діяльності;

– надання магістерській роботі статусу дисертації, що вимагає її оприлюднення і публічного захисту для більш повного оволодіння магістрантами методологією, методикою і процедурою наукового дослідження. Магістерська дисертація повинна залишитися, бо це ґрунтовна праця, яка вимагає творчих здібностей від здобувача, вказує на рівень теоретичної підготовки магістрів, наукової кваліфікації і, перш за все, уміння самостійно вести науковий пошук, удосконалювати та аналізувати наукові джерела, уміння знаходити аналоги у вітчизняній і зарубіжній практиці та адаптувати їх до конкретного предмета (об'єкта дослідження). Тому в організації написання магістерських робіт доцільно акцентувати увагу на поглиблення саме наукових знань студентів щодо сутності науково-дослідної діяльності, оволодіння методологією, методикою і процедурою сучасного дослідження, використання новітніх інформаційних технологій;

– поновлення вимоги прочитання здобувачами магістерського ступеня двох публічних лекцій у присутності членів факультетської ради для «підтвердження їхніх викладацьких достоїнств».

Отже, теоретичні ідеї й досвід організації магістерської підготовки в університетах України XIX століття не втратили своєї актуальності й можуть бути творчо використані в умовах модернізації підготовки здобувачів

магістерського ступеня у національній вищій школі у межах опанування освітньої (освітньо-професійної чи освітньо-наукової) або наукової програм.

Список використаних джерел:

1. Мачинська Н. І. Педагогічна освіта магістрантів вищих навчальних закладів непедагогічного профілю: монографія / Н. І. Мачинська; за ред. докт. пед. наук, проф., член-кор. НАПН України С. О. Сисоевої. – Львів : ЛьвДУВС, 2013. – 416 с.

Штань О.О.

аспірантка,

*Сумський державний педагогічний університет
імені А.С.Макаренка*

ДОСВІД АНТИКРИЗОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ М. Л. ДОВГОПОЛЮКА В УПРАВЛІННІ ОХТИРСЬКИМ ДИТЯЧИМ МІСТЕЧКОМ

На початку третього тисячоліття, в епоху застосування і розвитку ІКТ педагогічна наукова думка звертається до вивчення, систематизації та переоцінки виховної діяльності минулого. Одним із яскравих прикладів засновників національної освіти на Сумщині, зокрема, у м. Охтирка 1920–1930 рр. є Матвій Лукич Довгополук. З 1922 р. по 1933 р. він обіймав посаду директора Охтирського дитячого містечка.

Педагогічна та управлінська діяльність Матвія Лукича Довгополюка розпочалася в часи революційних подій в Україні в першій третині ХХ століття, які характеризувалися складними політичними та соціально-економічними чинниками. Післявоєнна господарська розруха, посуха 1921 р. та згубна для сільського господарства економічна політика більшовиків стали основними передумовами голоду 1921–1923 рр., що охопив основні хліборобські регіони колишньої Російської імперії – Поволжя, Північний Кавказ та південні губернії України, звідки втікали діти до інших територій, зокрема, до м. Охтирка. Було знищено господарство, суспільне та культурно-духовне життя. Багато дітей стали безпритульними та змушені були жебракувати [1, с. 119]. Одним із осередків порятунків для таких дітей стало дитяче містечко у м. Охтирка. Достатньо нелегке завдання випало на долю завідувача дитячим містечком. Треба було не тільки влаштовувати побут дітей, вести господарство, підтримувати у належному стані господарські будівлі, а й налагоджувати навчально-виховний процес.

З приходом до дитячого містечка, Матвій Лукич зустрівся з неорганізованим дитячим гуртом, який не бажав жити за моральними принципами життя. Доручення вихованці не виконували, навіть тоді, коли вчителі власним прикладом намагались залучити їх до роботи. Вони не займались самообслуговуванням. Часто від безпритульних можна було почути, що вони задарма не працюватимуть, що їм повинні платити за виконану роботу. Матвій Лукич зрозумів це, і тому разом з педагогічним